

Spoléhat na Hospodina

Pět dětí jsme měli.
Veliký dům,
v něm krásný byt!

By naše děti
měly si kde hrát,
učit se, studovat.

Když třetí syn se narodil,
ještě dnes vidím,
jak hrdý na něj otec byl.

Pak přišla čtvrtá, maličká,
a po ní ještě Anička.

Tehdy mě manžel
za ramena vzal,
a pyšně do ucha mi
pošeptal:
„Už nemusíš se, drahá, bát,
že nebude se mít kdo o nás,
jednou ve stáří postarat.“

Čas rychle utíkal
a všechny děti
otec vystudovat dal.

Ten nejstarší je advokát!
A druhý manager.
Ten třetí,
ten třetí,
doktorem býti chtěl.

A naše čtvrtá,
maličká,
ta zdravotní je sestřička.
Nejmladší, Anička,
vyrostla do krásy!
Je z ní dáma,
panička.

Pak všechno jsme jim
rozdali.
Domy i byty dostali.

A zůstali jsme sami!
Sami jsme zůstali.
Nemá se o nás kdo postarat.
Nikdo nás už nemá rád.

Svou bílou hlavu
stařenka sklonila
až do klína.

Pak pozvedla ji,
a ještě dodala:
Víte, chtěli jsme
jim to nejlepší.
Chtěli jsme jim všechno dát.

Dnes vím:
To nejlepší je,
ne na své děti,
ale na Hospodina
ve všem spoléhat.